

Sygn. akt II CZ 18/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa C. D.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w Ł.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 maja 2014 r.

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 grudnia 2013 r.,

oddala zażalenie i przyznaje adwokatowi R. D. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 12 grudnia 2013 r. odmówił powodowi przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 lutego 2013 r. oraz odrzucił wniosek o sporządzenie uzasadnienia tego orzeczenia. W uzasadnieniu wskazał, że ustanowiony dla powoda pełnomocnik z urzędu złożył wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem w dniu 15 listopada 2013 r., a więc po upływie terminu przewidzianego do dokonania tej czynności procesowej. Wniosek o przywrócenie tego terminu był bezzasadny, gdyż - wbrew twierdzeniom zawartym w jego uzasadnieniu - poprzedni pełnomocnik ustanowiony dla powoda z urzędu był umocowany do zażądania sporządzenia i doręczenia uzasadnienia wyroku wydanego przez Sąd drugiej instancji.

W zażaleniu na zawarte w powyższym postanowieniu rozstrzygnięcie odrzucające wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku powód wniósł o jego uchylenie, zarzucając niezasadne oddalenie wniosku o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności. Jednocześnie skarżący wniósł o rozpoznanie - na podstawie art. 380 w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c. - postanowienia Sądu Apelacyjnego również w części odmawiającej przywrócenia terminu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie ze stanowiskiem utrwalonym w judykaturze i piśmiennictwie, niezachowanie terminu przez pełnomocnika procesowego musi być traktowane jako zaniechanie samej strony, która nie może twierdzić, że za działanie pełnomocnika nie ponosi odpowiedzialności (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 maja 2007 r., II CSK 167/07, nie publ.; z dnia 28 listopada 2007 r., V CZ 105/07, nie publ. i z dnia 27 października 2009 r., II UZ 35/09, nie publ.). Wbrew zarzutowi skarżącego, umocowanie poprzedniego pełnomocnika ustanowionego dla powoda z urzędu nie wygasło z chwilą wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny, gdyż obejmowało ono również - z mocy art. 91 w związku z art. 118 k.p.c. - prawo do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia

tego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2010 r., II CZ 5/10, nie publ.).

Skoro powód utrzymywał, że to nie on, lecz jego pełnomocnik zaniedbał dokonania czynności procesowej, Sąd Apelacyjny trafnie uznał wniosek o przywrócenie terminu za bezzasadny, a w konsekwencji prawidłowo wniosek ten odrzucił.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.